

בית משפט לעניינים מקומיים בירושלים

ת"ב 2072-12-23 מדינת ישראל נ' חרירי

לפני כבוד השופטת יהודית דורי דסטון

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד מתן אלימלך

המאשימה

נגד

משה חרירי

הנאשם

הכרעת דין

כמצוות המחוקק, בהתאם להוראת סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, אני מודיעה כי החלטתי לזכות את הנאשם מהאישום המיוחס לו.

1. האם יש להורות על זיכוי הנאשם מעבירה של שימוש אסור במרפסת בנכס שבבעלותו, מחמת אכיפה בררנית, בשל כך שבבנין שבו נמצא הנכס קיימות עוד עבירות דומות, גלויות לעין כל, שלא נאכפו? זו השאלה הניצבת ביסוד ההליך שבפניי.

כתב האישום

2. נגד הנאשם הוגש ביום 3.12.2023 כתב אישום המייחס לו עבירה של ביצוע שימוש אסור בלא היתר, לפי סעיפים 243(ה) ו-243(ו) לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965 בצירוף תקנה 1(1) לתקנות התכנון והבניה (עבודה ושימוש הטעונים היתר), התשכ"ז-1967. על פי המתואר בכתב האישום, החל מיום 31.10.2018 ולכל הפחות עד יום 31.10.2023 השתמש הנאשם במרפסת דירתו, בשטח של כ-20 מ"ר, ברח' יעקב טהון בירושלים, שאותה סגר באמצעות התקנת חלונות אלומיניום וגג מחומר קל, וזאת ללא היתר בניה מהוועדה המקומית. בכתב האישום לא צוינה אמנם כתובתה המדויקת של העבירה, אולם, כפי שהתברר בהמשך ההליך, מדובר בבנין ברח' יעקב טהון 12, שבו 8 דירות. הנאשם מתגורר בדירה מס' 5.

בית משפט לעניינים מקומיים בירושלים

תו"ב 2072-12-23 מדינת ישראל נ' חרירי

ההשתלשלות הדיונית

3. ביום 11.2.2024 הגיש הנאשם מסמך הנושא את הכותרת "כתב הגנה", ובו טען כי רכש את הנכס בשנת 2010, לאחר שערך בדיקות מקדימות באשר לחוקיות הבניה, ובאותו שלב מרפסת הדירה כבר היתה סגורה באופן המתואר בכתב האישום. הוא הוסיף וטען לקיומה של אכיפה בררנית, וציין כי ברחוב טהון 6-18 קיימות עבירות בניה רבות, תוך שפירט את כתובות העבירות ואת אופיין. באופן קונקרטי, טען הנאשם כי בבנין שבו הוא מתגורר קיימות עבירות בניה דומות, שאינן נאכפות, לרבות בדירות שמספריהן 2, 6 (דירה הממוקמת בצמוד לדירתו) ו-1 (דירה הממוקמת מתחת לדירתו). באשר לדירה האחרונה, על פי הנטען היא משמשת כבית כנסת, ללא היתר לשימוש חורג, ונבנה בחלקה האחורי אולם אירועים ללא היתר. הנאשם הוסיף וטען כי עיריית ירושלים מקדמת תכנית "פינוי בינוי" ברחוב, וכי ראש התביעה העירונית, עו"ד חיים נרגסי, כמו גם גורמים נוספים בעיריית ירושלים, הבטיחו לדיירים בהזדמנויות שונות כי ככל שיחתמו על ההסכם שהוצג להם, לא תבוצע נגדם אכיפה ביחס לעבירות בניה שביצעו בעבר.

4. בדיון ההקראה הראשון שהתקיים ביום 13.3.2024 בפני המותב הקודם שדן בתיק (כב' השופט ע' טאוסיג), ציין הנאשם כי "הבניה בוצעה לפני 25 שנה" וכי רכש את הנכס עם המרפסת בצורתה הנוכחית (עמ' 1 שורות 17-18 לפרוטוקול הדיון).

5. ביום 12.5.2024 הגיש הנאשם בקשה לביטול האישום מחמת אכיפה בררנית. בבקשה נטען כי הנאשם פנה בעבר, בשתי הזדמנויות שונות, למחלקת הפיקוח על הבניה, והגיש תלונות בכתב על קיומן של עבירות בניה בבנין – ביחס לדירה מס' 6 ולדירה מס' 1. הנאשם פירט את מועדי פנייתו – 30.9.2013 וכן 4.9.2023 – וכן את מספרי הפניות. אולם, לדבריו, לא ננקטו כל צעדי אכיפה ביחס לאותן עבירות בדירות האחרות. ביום 8.5.2024 פנה הנאשם למחלקת הפיקוח על הבניה פעם נוספת, אך גם הפעם לא קיבל מענה ענייני. לבקשתו כפי שהוגשה לבית המשפט צירף הנאשם תמונה של מרפסת הבניה הסגורה בדירה מס' 1, כפי שנראית מחזית הרחוב.

בית משפט לעניינים מקומיים בירושלים

תו"ב 2072-12-23 מדינת ישראל נ' חרירי

6. ביום 11.7.2024 הגישה המאשימה את תגובתה. בעיקרו של דבר, המאשימה טענה כי הנאשם לא הניח תשתית עובדתית מבוססת לטענת האכיפה הבררנית, שכן מלבד כתובות העבירות, לא צורפו אסמכתאות נוספות. המאשימה הוסיפה, כי אין דינן של בניית תוספות בניה כדינה של סגירת מרפסת – כבעניינו של הנאשם – וממילא יש לדחות את טענתו לאכיפה בררנית. בשולי הדברים, המאשימה ציינה כי "העבירה את בקשת הנאשם למחלקת הפיקוח על הבניה לצורך אכיפה יזומה במקום" (סעיף 10 לתגובה).

7. ביום 17.7.2024 השיב הנאשם לטענות המאשימה, תוך שחזר על עיקרי טענותיו. הנאשם צירף לתשובתו מכתבים של גורמים בעיריית ירושלים מהימים 8.10.2013, 10.9.2023, 11.9.2023 ו-15.2.2024, שבהם צוין כי תלונותיו הועברו או יועברו למחלקת הפיקוח על הבניה. במכתב האחרון מביניהם צוין כי "בתיק זה ניתנה חוות דעת של התביעה להגיש כתב אישום על בניה של 20 מ"ר שנבנתה לאחר שנת 2011 ומקושרת לדירתך".

8. בשלב זה הועבר התיק לטיפול. בהחלטתי מיום 17.7.2024 קבעתי כי דיון ההוכחות יתמקד בסוגיית האכיפה הבררנית בלבד, בשים לב לכך שהנאשם אינו מכחיש שהוא משתמש בכינוי מושא כתב האישום.

דיון ההוכחות

9. דיון ההוכחות התקיים ביום 22.1.2025. מטעם המאשימה העידה מפקחת הבניה, גב' איריס שמש, ומטעם ההגנה העיד הנאשם עצמו. המאשימה לא הגישה ראיות ואילו הנאשם הגיש את המוצגים הבאים:

1/נ – אסופת מכתבים של הנאשם למר אלי מלכה, היועץ המשפטי של עיריית ירושלים מהימים 30.9.2013, 22.11.2021 ו-4.9.2023, ובהם התייחסות לעבירות בניה שונות ברחוב (בבנין מס' 18 ובבנין מס' 10) ובאופן קונקרטי בבנין שבו מתגורר הנאשם (בדירות מס' 6, 1 ו-2).

בית משפט לעניינים מקומיים בירושלים

תו"ב 2072-12-23 מדינת ישראל נ' חרירי

2/נ – מקבץ תמונות של מרפסות סגורות ברח' טהון 8 (דירות 5 ו-7), טהון 10 (דירות 7 ו-8), טהון 14 (דירה 5), טהון 18 (דירות 3 ו-5) וטהון 12 (דירות 1 ו-2).

3/נ – התראות שהשאירה המפקחת בדירתו של הנאשם מהימים 27.8.2023 ו-30.8.2023 וכן אסמכתאות לקבלת תלונותיו של הנאשם מהימים 10.9.2023, 11.9.2023 ו-15.9.2024 (אשר צורפו גם לתשובתו של הנאשם מיום 7.7.2024).

4/נ – מכתב (שאינו מתוארך) שקיבלו דיירי רחוב טהון ביחס למתווה להתחדשות עירונית.

10. בחקירתה הראשית העידה המפקחת כי הגיעה לדירתו של הנאשם ביום 27.8.2023 בעקבות תלונה שהתקבלה, והבחינה כי בחזית האחורית של הבנין קיימת סגירת מרפסת מחומר קל (יצוין כי בחקירתה הנגדית תיארה המפקחת כי הגיעה למקום לראשונה עוד ביום 17.11.2021, ולאחר מכן ביקרה במקום שוב ביום 24.11.2021 וביום 26.7.2023). לפי בדיקה שערכה המפקחת לאחר הביקור בחודש אוגוסט 2023, התברר כי המרפסת קיימת משנת 2012. המפקחת העידה כי השאירה שתי התראות, במועד הביקור האמור ושלושה ימים לאחר מכן. המפקחת הוסיפה כי ברח' טהון נפתחו חמישה תיקי עבירה נוספים שהבשילו לכדי טיוטת כתב אישום – בבנין מס' 6, בבנין מס' 8 (שלושה תיקים) ובבנין מס' 18.

11. בחקירתה הנגדית, לשאלת הנאשם, ציינה המפקחת כי לא ידוע לה על תלונות שהוגשו ביחס לבנין מס' 12 שבו מתגורר הנאשם. כשהוצגו לה האסמכתאות לתלונות שהגיש הנאשם השיבה "זה אפילו לא זכור לי" ו"אני לא יודעת מה לומר בענין זה" (עמ' 5 שורות 21 ו-23 לפרוטוקול). לשאלת בית המשפט, אם חוץ מדירת הנאשם יש דירה נוספת בבנין מס' 12 שביחס אליה נפתח תיק פיקוח, השיבה המפקחת "לא חושבת. לפי הבדיקה שעשיתי, לא" (עמ' 6 שורה 3 לפרוטוקול).

בית משפט לעניינים מקומיים בירושלים

תו"ב 2072-12-23 מדינת ישראל נ' חרירי

12. בשלב זה פתח בא כוח המאשימה, באולם בית המשפט, את המערכת הממוחשבת של מחלקת הפיקוח על הבניה (ה-GIS), וציין כי ברח' טהון 12 קיימים שלושה תיקי עבירה נוספים חוץ מהתיק שנפתח ביחס לנכס מושא האישום. אולם, לשאלת בית המשפט, ציין בא כוח המאשימה כי כל התיקים הללו כוללים את התלונות שהוגשו בלבד – בחודש נובמבר 2021 ובחודש מאי 2024. לשאלת בית המשפט הוא הוסיף וציין, בהגינותו, כי "לאחר הגשת התלונה אני לא רואה שנעשה דבר עד כה. אין לי עוד תלונות במערכת. יכול להיות שהיו תלונות נוספות והן נפלו בין הכיסאות" (עמ' 7 שורות 5-6 לפרוטוקול). המפקחת אף היא ציינה, בשלב זה, לשאלת בית המשפט, כי לא ידוע לה דבר ביחס לדירות 1 ו-2 באותו בנין, והוסיפה "הוא [הנאשם – 'ד' ד' ת'] כנראה לא פנה בדרכים המקובלות" (שם, שורה 11 לפרוטוקול). לשאלת בית המשפט, אם בעת ביקוריה במקום ראתה את יתר המרפסות הסגורות בבנין, שניתן לכאורה להבחין בהן בתמונות שהציג הנאשם, השיבה כי לא זכור לה שראתה אותן.

13. הנאשם העיד כי רכש את הדירה עם המרפסת הבנויה, וכי לאחר ביקורי המפקחת בשנת 2021 החל לפנות לעיריית ירושלים על מנת להתלונן על עבירות בניה אחרות בבנין, וקיבל תשובות כי התלונות התקבלו והופנו למחלקת הפיקוח על הבניה. מאז, לדבריו, לא קיבל תשובה עניינית, ולפי מיטב ידיעתו, מבין כל דיירי הבנין, רק נגדו הוגש כתב אישום. בחקירתו הנגדית, הבהיר, לשאלת בא כוח המאשימה, כי הגיש את התלונות דרך מוקד פניות הציבור והפנה אותן לאלי מלכה, היועץ המשפטי של עיריית ירושלים, ולא הגישן דרך מוקד 106 או דרך מוקד התלונות של מחלקת הפיקוח על הבניה.

סיכומי הצדדים

14. בסיכומיה מיום 28.1.2025 טענה המאשימה כי הנאשם לא עמד בנטל להוכיח קיומה של אכיפה בררנית כלפיו. בהקשר זה ציינה המאשימה כי די בכך שמעדותה של המפקחת עלה שמתקיימת אכיפה בבניינים סמוכים לבנין מגוריו של הנאשם. אשר לתלונות שהגיש הנאשם ביחס לדירות אחרות באותו בנין, נטען כי הנאשם הגישן על ידי מכתבים ליועץ המשפטי של העירייה "ולא באופן המקובל, קרי, באמצעות מוקד 106 או מוקד

בית משפט לעניינים מקומיים בירושלים

תו"ב 2072-12-23 מדינת ישראל נ' חרירי

התלונות במחלקת הפיקוח על הבניה". לא זו בלבד, אלא שלטענת המאשימה, הנאשם לא פעל לברור אם תלונותיו נבדקו. בנסיבות אלה, לעמדתה, התנהלותו של הנאשם עצמו היא שגרמה לכך שתלונותיו "נפלו בין הכיסאות", ומכל מקום אין לראות בהגשת כתב האישום רק נגדו כמקיס אכיפה בירנית. המאשימה טענה עוד כי אין ביכולתה של המפקחת לבחון כל דירה ודירה בסיוור השטח שהיא מקיימת, ולפיכך היא בוחנת רק תלונות שהוגשו. לבסוף טענה המאשימה, כי בניינים הנמצאים בהליכי פינוי בינוי "נהנים" ממסלול שמאפשר הסדרה של עבירות בניה ישנות, ואין הדבר מעיד על אכיפה בירנית פסולה.

15. בסיכומיו מיום 19.2.2025 טען הנאשם כי פנה ישירות ליועץ המשפטי של עיריית ירושלים, לאחר שהתרשם כי פנייתו למחלקת הפיקוח על הבניה, בשנת 2013, ביחס לדירה מס' 6, לא הניבה טיפול אפקטיבי בתלונתו. מכל מקום, לדבריו, פניותיו מהשנים 2023 ו-2024 הועברו למחלקת הפיקוח על הבניה, והיא בחרה שלא לטפל בהן. הנאשם הוסיף כי עבירות הבניה הנוספות בבנין ניכרות לעין כל וכי "רק עיוור" לא יבחין בהן. לבסוף, הנאשם שב וטען כי גורמים מטעם העיריה "איימו" על דיירים שיסרבו להצטרף למתווה המוצע של פינוי בינוי שתהיה אכיפה רק נגדם, והוסיף כי המאשימה בחרה "להתנכל" אליו על דרך הגשת כתב אישום, לאחר שפנה בענין למר אלי מלכה.

דיון והכרעה

16. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים והתרשמתי מהעדויות שנשמעו ומהמוצגים שהוגשו, נחה דעתי כי יש מקום לזכות את הנאשם בשל הגנה מן הצדק, מחמת קיומה של אכיפה בירנית.

17. ההלכה הפסוקה הכירה באכיפה בירנית כענף של דוקטרינת ההגנה מן הצדק, במקרים שבהם הוכחה אכיפת הדין כנגד אדם אחד והימנעות מאכיפתו כנגד אחרים. ביסוד הדברים עומדת ההנחה, כי הגשת כתבי אישום על דרך של איפה ואיפה, פוגמת בתחושת הצדק וההגינות, וממילא פוגעת באמון הציבור בפעילותן של רשויות אכיפת החוק. בהתאם להלכה המנחה שנקבעה בע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ' פ"ד נט(6), 776, 808-

בית משפט לעניינים מקומיים בירושלים

תו"ב 2072-12-23 מדינת ישראל נ' חרירי

807 (2005), בבואו של בית המשפט לבחון את התקיימותה של טענת הגנה מן הצדק, עליו לעשות כן ב"מבחן תלת-שלב", שאלו שלביו:

"בשלב הראשון על בית-המשפט לזהות את הפגמים שנפלו בהליכים שננקטו בעניינו של הנאשם ולעמוד על עוצמתם במנותק משאלת אשמתו או חפותו. בשלב השני על בית-המשפט לבחון אם בקיומו של ההליך הפלילי חרף הפגמים יש משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות. [...] בשלב השלישי, מששוכנע בית-המשפט כי קיומו של ההליך אכן כרוך בפגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות, עליו לבחון אם לא ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעים מתונים ומידתיים יותר מאשר ביטולו של כתב-האישום" (שם, בעמ' 808-809. ראו גם: דנ"פ 5387/20 רותם נ' מדינת ישראל, פסקה 74 לפסק דינו של כב' השופט (כתוארו אז) ע' פוגלמן (15.12.2021)).

18. על מנת להרים את נטל הראיה לקיומה של אכיפה בררנית, מוטל על נאשם או נאשמת להוכיח, כי עניינם של אחרים ב"קבוצת השוויון" הרלוונטית דומה מבחינה עובדתית לעניינם, באופן המצדיק התייחסות שווה בכל הנוגע להגשת כתב אישום. בנוסף, עליהם להראות כי אי-נקיטת הליכים כנגד האחרים באותה קבוצת שוויון היא בבחינת אכיפה בררנית פסולה, להבדיל מ"מצבים רגילים ולגיטימיים של אכיפה חלקית מטעמים של מגבלת משאבים וסדרי עדיפויות" (ראו: ע"פ 8551/11 סלכגי נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (12.8.2012)). הדברים אמורים גם בהקשר הספציפי של טענה לקיומה של אכיפה בררנית בעבירות תכנון ובניה (ראו: רע"פ 1745/21 טבקול נ' הועדה המקומית לתכנון ובניה אשקלון, פסקה 27 (10.10.2021)). כן ראו הכרעת דיני ב-תו"ב 49129-06-20 מדינת ישראל נ' שפרלינג, בפסקה 48 (17.3.2025)).

19. בנסיבות הענין דנן, באתי לכלל מסקנה כי הנאשם הרים את נטל ההוכחה להראות קיומה של אכיפה בררנית כלפיו.

20. הנאשם הצביע על קיומן של עבירות בניה רבות דומות באופיין – סגירת מרפסת – ברחוב שבו הוא מתגורר (נ/2). ניתנת האמת להיאמר, כי יתכן שבכך בלבד לא היה כדי

בית משפט לעניינים מקומיים בירושלים

תו"ב 2072-12-23 מדינת ישראל נ' חרירי

להטות את הכף לטובת קבלת טענתו של הנאשם, שכן כפי שהעידה המפקחת, הוכנו טיוטות כתבי אישום ביחס לחמש עבירות בניה נוספות באותו רחוב, וכידוע, אכיפה חלקית אינה עולה כדי אכיפה בררנית (אם כי לא ברור אם אכן ננקטו בסופו של דבר הליכים פליליים כנגד אותם בעלי דירות). אולם, באופן קונקרטי, הצביע הנאשם על קיומן של לפחות שתי עבירות בניה נוספות, דומות במהותן, בבנין שבו הוא מתגורר (כאשר בכל הנוגע לעבירה השלישית – בדירה מס' 6 – לא התברר עד תום אם הבינוי הוכשר לאחר מכן).

21. המאשימה לא טענה כי בכל אותם מקרים, ובפרט בכל הנוגע לדירות מס' 1 ו-2 באותו בנין, מדובר בבינוי שנעשה על פי דין. טענתה התמצתה בכך שבשל מחסור בכוח אדם בפיקוח העירוני, האכיפה מתמקדת בתלונות שהוגשו. אלא שבנסיבות דנן, אין לקבל טענה זו, משני טעמים.

22. ראשית, מהתמונות שהגיש הנאשם (ובפרט עמ' 6-8 לנ/2) עולה כי סגירת המרפסות בבנין גלויה וידועה בפני כל באי הרחוב. קשה אפוא לקבל את טענת המפקחת שלפיה לא הבחינה בעבירות אלו בכל אותם ביקורים שערכה במקום.

23. שנית, כפי שהראה הנאשם, הוא אכן הגיש תלונות ביחס לעבירות הבניה הללו, ושב ופנה לעיריית ירושלים בנושא זה במספר הזדמנויות. המאשימה לא טענה כי הפניות לא התקבלו, וכל טענתה היתה שהיה על הנאשם מלכתחילה להגישן בערוץ אחר. איני שוללת כי אכן מוטב היה לפנות בדרך שאותה הגדירה המאשימה כ"דרך המלך" – דהיינו פניה באמצעות מוקד 106 או באמצעות מוקד התלונות של מחלקת הפיקוח על הבניה. אולם, במקרה זה, אין מחלוקת כי כך או אחרת, התלונות הגיעו בסופו של דבר ליעדן – מחלקת הפיקוח על הבניה. כך, במכתב המענה שקיבל הנאשם מיום 8.10.2013 (אשר צורף כנספח לתשובת הנאשם מיום 17.7.2024, בעמ' 7 לתשובה) צוין כי פנייתו של הנאשם התקבלה במחלקת הפיקוח על הבניה ובעקבות זאת נרשמה תלונה ונפתח תיק פיקוח. כך גם, במכתב המענה שקיבל הנאשם ביום 10.9.2023 (נ/3, עמ' 6) צוין במפורש כי פנייתו התקבלה במחלקת הפיקוח על הבניה והצפי למענה הוא 21 ימי עבודה. ולבסוף, גם במכתב המענה שקיבל הנאשם ביום 15.9.2024 (נ/3, עמ' 8) צוין כי הפניה הועברה למחלקת

בית משפט לעניינים מקומיים בירושלים

תו"ב 2072-12-23 מדינת ישראל נ' חרירי

הפיקוח על הבניה, ואף פורט לכאורה כי ניתנה חוות דעת של התביעה בדבר הגשת כתב אישום.

24. שלישית, ובכך עיקר. חרף פניותיו הרבות של הנאשם, וכאשר אין מחלוקת שהדברים היו בידעת המאשימה מזה זמן רב, מאז ועד היום, לא ננקטו צעדי אכיפה בפועל, על דרך של הגשת כתבי אישום. באופן ספציפי, יש מקום להדגיש כי בתגובת המאשימה בכתובים לבקשת הנאשם לביטול האישום, כפי שהוגשה עוד בראשית חודש יולי 2024, צוין כי המאשימה העבירה את תלונותיו המפורטות של הנאשם למחלקת הפיקוח על הבניה, לצורך אכיפה יזומה (ראו הציטוט בפסקה 6 לעיל). על אף זאת, ובחלוף למעלה מחצי שנה, לא הצביעה המאשימה ולו על צעד אחד קטן שנעשה לצרכי אכיפה, לרבות ביקור ראשוני של המפקחת במקום.

25. נוכח כל האמור, ובשים לב לכך שהמאשימה לא הכחישה את עובדת קיומן של עבירות בניה נוספות, דומות באופיין לזו המיוחסת לנאשם – ויתכן שאף חמורות מהן בהיקפן – באותו בנין מגורים, יש לדחות את הסבריה של המאשימה. לאמיתו של דבר, התנהלותה של המאשימה – לרבות אופן הטיפול של מחלקת הפיקוח על הבניה בתיק זה – מעוררת אי נחת. הדעת אינה סובלת מצב שבו מוגש כתב אישום כנגד דייר אחד בלבד בבנין עם מספר דירות, כאשר ניתן להבחין בקלות במבט חיצוני בקיומן של עבירות בניה נוספות באותו בנין, אשר מהן מעלימה המאשימה עין. התנהלות זו אינה עולה בקנה אחד עם עקרונות של צדק, הגינות ואכיפה שוויונית בדין הפלילי (ראו והשוו: עפ"א (מחוזי מר') 32016-11-09 ריינר נ' הועדה המקומית לתכנון ובניה רעננה (29.12.2010); עפ"א (מחוזי חי') 22424-02-23 ועדה מקומית לתכנון חדרה נ' גבאי (7.5.2023); תו"ב (מקומיים י-ם) 16293-08-21 מדינת ישראל נ' דוזנברג (29.6.2023); תו"ב (מקומיים י-ם) 39287-12-21 מדינת ישראל נ' אביטבול (28.11.2024)).

26. נוכח האמור, ובמכלול הנסיבות, מצאתי כי אין דרך אפשרית אחרת לרפא את הפגם שנפל בהתנהלותה של המאשימה, לבד מזיכוי הנאשם בדינו.

בית משפט לעניינים מקומיים בירושלים

ת"ב 2072-12-23 מדינת ישראל נ' חרירי

27. משהגעתי למסקנה שאליה הגעתי, איני נדרשת לטענותיו הנוספות של הנאשם בדבר התנכלות לדיירים שסירבו למתווה של פינוי-בינוי, על דרך של אכיפה בררנית.

28. סיכומם של דברים, אני מורה על זיכוי של הנאשם מחמת הגנה מן הצדק מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

המזכירות תמציא את הכרעת הדין לצדדים.

ניתנה היום, כ' אדר תשפ"ה, 20 מרץ 2025, בהיעדר הצדדים, בהסכמתם.

יהודית דורי דסטון, שופטת